

Honnyi Levelek, Tudósítások, és Egyebek.

Nrc. 31.

A' Magyar Kurir 35-ik darabjához.

(*) Itt vannak röviden öszszeszemelve a' Norvegiat illető Akták: —

Minekutenna *Dánus* Királyi Pfincz *Christián*nak a' *Norvégiái* Fő Kormányozónak, a' múlt Jan. 18-dikán a' Dánia és Svétzia között való kötésnek híret megvitték volna, a' melly szerént a' Dánus Király *Norvégiát* Svétziának ígérte vala, a' Pfincz azonnal kiment *Christiania* mellé a' *Camerarius Cirsten Anker* jószágába, a' hova *Januarius* 28-dikára *Norvégiának* Nagygyaí öszsze gyűjtetve valának. Itt eleikbe terjesztette ezeknek a' Pfincz az említett kötést, azt kérdvén tőlök, hogy valyon a' *Norvégiái* nép kész lenne - é a' maga régi függetlenséget Svétziának mostani kívánsága ellen vedelmezni. A' gyűlés nem tsak hogy igennel felelt, hanem a' Pfinczet azonnal ki is nevezte *Norvégiái* Régeusnek. Innen a' határoknak és hegyes vidékeknek béjárásokra indult a' Pfincz, s *Thronheim*-be *Norvégiának* régi fő városába is elment, a' hova sereggel gyűlt hozzá a' hegyekről és völgyekről a' nép feleségestül gyermekstül, így kiáltván hozzá: Mi készek vagyunk a' *Norvégiái* régi szabadságáért vagy győzedelmeskedni vagy meghalni; Te nem fogsz minket elhagyni (a' magok régi módjok szerént *Te*-vel nevezik a' *Norvégiái*ak az ő Régeuseiket). — Innét *Galdvantsthal* ő felé arra a' helyre vette útját a' Pfincz, a' hol valaha úgy megverték ezen északi lakosok a' *Sinclair* vezérlése alatt lévő elleneseges sereget, hogy tsak hír mondani sem maradt-meg egy ember belőlle — s az itt lévő márványkő oszlop mellett, melly annak a' győzedelmnek emlékezetére áll fenn, szekereből kiszállván, az azon lévő írást: *Jaj annak az északi embernek, ki-*

nak ereiben ezen oszlopnak megtekintésére: a' vér fel nem hevül! — feuu szóval elolvashván, így kiáltott a' parasztokhoz: *Készek vagytok - é, mint a' ti régi ősettek, véreteteket és életeteket a' haza' szent ügyéért adni?* — melyre a' nép *hurrával, éljen* kiáltással felelvén, a' Pfincz visszatért *Drontheim*ba, s oda pompás bemenetetelt tartván a' 80 esztendő's *Krogh* nevű Generálishoz szállott-meg. Itt az előkelőbb lakosokat fényes vendégségre magához hivatta, mellyen ugyan az öreg *Krogh* jelen nem lehetett, hanem a' vége felé ő is bévitette oda magát, és így köszönte - el a' poharat örvendező kiáltozások között: *éljen Christián Pfincz Régeus!* — Innét vissza ment a' Pfincz *Christiania*ba, a' hova nem soká megérkeztek hozzá Gróf *Rosen*, *Eisen*, és *Falmstierna* mint Svétziái Királyi Követek, a' kik forma szerént megvitték hozzá a' Dánia és Svétzia között való kötést; kiknek ő vendégséget adott, de az nap semmit nem szállott nékiek a' dologról, mint a' mi a' vendégségek napján nem lett volna illendő. A' következet napon zúgni kezdettek minden hárangok, az ágyúk durrogtak, a' katonák pompára kiállottak, a' Pfincz a' nagy templomba ment — a' hova a' Svétziái Követek is elmenvén, akkor vették észre, hogy miben légyen a' dolog, mikor a' Pfincz letérdelvén, a' hitet, mint *Norvégiái Régeus* letette. Templom után kérdezte a' Pfincz a' Követektől, hogy voltak-e a' templomba, a' kik igennel felelvén, azt mondotta nékiek, *hogy e' szerént hit tudtokra van a' felelet.* A' Követek ezzel vissza tettek Svétziába, a' Pfincz pedig hozzá fogott *Norvégiának* organizálásához,

proklamátziókat intézett a' néphez, katonasághoz, és egész Európához; 17 Status-tanácsosokat nevezett-ki, kik között *Auker* két atyafiakat, *Svertrupp* és *Trosche* nevű Professorokat, 's több másokat. Azután a' határszélekre vette útját a' Princz, a' hol mint erősítik 32 ezer fegyveresek gyűltek össze; 's a' nép vetélkedve tette-le a' hűség' hitét. Angliából 70 hajó gabonát küldöttek valami magános kereskedők az éhséget szenvedő Norvégiai lakosoknak, 's egy munitzióval és fegyverrel terhelt hajós szállítvány is, a' melly Svétziának számára volt rakodva, történetből Norvégiába a' *Bergeni* kikötőhelyhe evezett-bé. Némelyek azt erősítik, hogy ez a' Princz *Christián*, az egyik Anglus kisaszszonyt, mások pedig, hogy az Augustenburg (a' véletlenül meghalt Svétziai Koronaörökös) leányát akarja feleségül venni, de a' ki még csak 6. esztendő.

Az a' proklamátzió, mellyet Princz *Christián* a' Norvégiai lakosokhoz botsított, e' volt: —

„Én *Christian Frederik*, Norvégia Regense, Dániai Princz, Schleswigi, Holsztiai, Stormarni, Dithmarschi, és Oldenburgi Hertzeg, hírül adom, hogy a' Norvégiai nép a' nagy hatalmú és nagyságos VI-dik *Frederik* Fejedelemhez, Dániának, Wendusoknak, és Gothusoknak Királyához, Schleswégi, Holsteini, Stormarni, Dithmarschi, és Oldenburgi Hertzeghez való hite alól feloldoztatván, 's illy módon egy szabad és független népnek tökéletes jussát vissza nyervén, a' maga az eránt való akaratját, hogy a' maga Országlása' módját önnön maga meghatározni kívánja, nyilvánossággal és közönséges megegyezéssel kinyilatkoztatta, 's arra, hogy magát Svétzia' Királyának alája adja réa' általi telyességgel nem akar, hanem a' helyet önnön függetlenségét kívánja fenntartani és védelmezni. Én, mint Norvégiá' koronájának legközelébről való örökö-

se, 's a' ki e'szerént arra vagyok határozatva, hogy ennek a' vitéz és hűséges népnek feje legyek, önként való akarattal követem ezt a' szent hívattatást, 's a' Normanus nép' szabadságáért és bátorságáért telyes tehetséggel dolgozni, első kötelességemnek esmerem. Mint az Ország' Régense, a' melly titulust én azzal az egész jussal, és telyes hatalommal felvészem, a' melyről ő Felsége *VI-dik Frederik* Király lemondott, 's a' mellyet a' nemzet nékem akar adni, azért, hogy a' yeszedelem és szükség' idején a' rendetlanséget és szerentéltenséget az országról elfordítsam, azon leszek leg nagyobb iparkodással, hogy a' békességet minden Hatalmasságokkal megtarthassam, a' kik a' Norvégiai népnek jussait meg nem sértik. Az ország megvilágosodott 's kiválogatott emberei Aprilis 10-dikére gyülekezzenek össze az *Aggershuusi* kerületben lévő *Eichsveldba*, egy oly országglás' módjának elfogadására, melly a' népnek szabadságát 's a' Státusnak javát, telyes és állandó bátorságba helyeztetheti. A' Felséges Isten megáldani és oltalmazni fogja az egyetértő népnek igasságos ügyét az idegen elnyomás ellen, melly a' régi Norvégiában soha nem esmertetett 's ne is esmertessék. — Költ Christianiában Febr. 19-dikén 1814-ben. —

„*Christian Frederik*.

B é t s.

A' mi valóságos érdemeket mind becsülni tudó, mind megjutalmaztatni kívánó Felséges Urunk, méltóztatott még a' múlt 1813-dik esztendőben, Tekint. *Vidovich György* Királyi Udvarnok Urat, 's Tekint. Békés Vármegyének Ordinarius Viceispányát, azon számos érdemeire nézve, mellyeket a' Fels. uralkodó Fejedelem' és a' Magyar Haza' hosszvas és hív szolgálatjában magának gyűjtött vala, minden taksa fizetés nélkül, Csász. Kir. Tanácsosi rangra kegyelmesen emelni.